

Agustí Jardí Arquitecte

«NO TOTHOM POT SER FELIÇ A LES CIUTATS»

Entrevista

Convertir el despoblament en oportunitat. Moltes persones es veurien més adaptades vivint en entorns rurals

ANTON MONNER
TIVISSA

Agustí Jardí, arquitecte nascut a Barcelona, viu a Tivissa, on la seva família té els orígens. Va deixar el despatx d'arquitectura de la capital i va decidir tornar al poble, entusiasmat per la cultura i la natura. Amb el seu amic Adolf Brull i Monner van impulsar treballs de recerca i difusió del patrimoni, les pintures rupestres, les ibèriques del Castellet de Banyoles i els arxius històrics.

Què opina del despoblament rural?

És conseqüència del model econòmic de la nostra societat, que tot ho mesura sota el concepte de rendibilitat econòmica immediata. El món rural actual ha perdut la funció de les petites explotacions agrícoles o ramaderes familiars. També el bosc ha deixat de ser una matèria primera aprofitable. Això ha provocat una manca de gestió del territori, que al ser de clima mediterrani, és vulnerable als incendis forestals i també la manca de manteniment de les construccions, que es van enrunant.

Les persones i la idiosincràsia del lloc marquen l'urbanisme?

Urbanisme és planificació. És adaptar l'espai natural perquè hi visquin i treballin les persones. El territori català, més aviat muntanyós, s'ha poblat durant milers d'anys d'una manera lògica, situant els nuclis de població grans o mitjans, en els llocs adients: planes entre muntanyes, a la vora dels rius, cruïlles de camins... i a unes distàncies curtes, que faciliten la comunicació i el contacte social. El nostre món rural actual és una relíquia sostenible del passat que cal preservar i canviar alhora. Preservar la seva adaptació al territori i canviar el seu ús a les necessitats actuals de la societat. Cada lloc té avantatges que s'han d'aprofitar. Les ciutats són espais artificials complexos i estan pensades per l'eficàcia econòmica i el vehicle privat, no per a l'ésser humà, on tothom no té capacitat

L'arquitecte afincat a Tivissa Agustí Jardí. FOTO: CEDIDA

d'adaptació. Els que no la tenen s'hi troben desplaçats i pateixen. Aquestes persones crec que tenen més possibilitat de desenvolupar-se en el món rural.

El tractament urbanístic d'una comarca regressiva ha de ser el mateix que el d'una industrial?

No, ja que les necessitats són diferents. Sí cal, però, l'agilitat en adaptar contínuament la planificació i la normativa als canvis socials i tecnològics, que cada cop es produeixen més de pressa. Les Comissions d'Urbanisme són les primeres que detecten les incongruències del planejament i haurien de ser les primeres d'adaptar l'urbanisme a la realitat. No han de posar traves i donar solucions amb agilitat.

Potser haurien de disposar d'una comissió comarcal per poder estudiar cada cas concret de qualsevol projecte i activitat?

No ho crec necessari. Cal disposar d'una comissió amb personal qualificat d'altíssim nivell i unificar criteris. Cal que les que hi ha, donin solucions en uns terminis breus als ajuntaments i aquestes ja estudiaran el cas particular. No pot ser que una tramitació urbanística pugui durar anys.

Com veu el futur del despoblament rural?

Com una oportunitat per planificar millor la nostra societat. A Catalunya comptem amb un territori antropològic i un patrimoni edificat culte i disponible al costat de la natura. També tenim la necessitat de planificar-li la seva gestió i alhora podem aprofitar-lo per viure-hi d'una altra manera. Cal una anàlisi profunda i dotar-lo de nous usos. Això generaria llocs de treball i l'ocasió, a persones que vulguin viure d'una manera més «natural», poder assolir nivells de felicitat que a les ciutats són difícils d'aconseguir.